

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. Š.**, zastoupené Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Oldřichova 1, Třebíč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2006, č.j. 60 Az 147/2005 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 11. 2005, č. j. OAM-2040/VL-07-04-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Stěžovatelka se domnívá, že její potíže s manželem lze zahrnout pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu a její žádost tak neměla být zamítnuta, nýbrž jí měl být azyl udělen. K tomu, že obava z jednání manželů či partnerů není důvodem pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67. Otázku potíží způsobených soukromými osobami a tvrzení

nedostatečné ochrany ze strany státních orgánů pak řešil také ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 22. 2. 2005, č. j. 2 Azs 288/2004 - 49 či ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 Azs 54/2006 - 39. Pokud jde o rozsah zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu, tak k tomu se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát, kupř. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „*skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“, nebo v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 39, kde se také vyslovil k povinnosti žalovaného provádět dokazování (všechny uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu